

DOMIN SVET

LETNIK 38. V LJUBLJANI 1. MARCA 1925. ŠTEVILKA 1.

SESON (1480—1560), ŠKOREC.

GOSPOD.

F. S. FINŽGAR.

Deset korakov pred Sv. Krištofom sem ga zagledal. Oči je upiral v angelsko trobento nad vhodom. Bil je, kakor sem ga poznal dvajset let. Izpod zelenkastega plašča alla veneziana so gledali trdi »kanoni«, vekomaj neizpremenjeni, kot liti iz brona. Vse tesno oprsje šibkega telesa je ginilo v gubah plašča, ki mu je na tilniku segal do cilindra, ki je preživel deset in še več obličij svojih bratov.

»Pozdravljeni!« sem ga ogovoril.

»Duhovnik ljubljanske škofije« — tako se je predstavljal — je pomolil suhljat prst

izza gub in se doteknil roba cilindra. Tako je pozdravljal.

»Pokaj ste se tako zaverovali v angela?«

»Poslušam,« mi je rekel, pomežiknil z živimi očmi in še enkrat pomolil prst izza plašča, češ, psst!

»Poslušate?« sem se nasmehnil.

»Jo že slišim — trobento, blizu je. Vaša je še daleč.«

Zamižal je in se za hip potopil sam vase. Pretrgal sem molk.

»Ali greste proti Posavju?«

»Ne,« mi je odvrnil kratko in se nameril skozi vrata na pokopališče. Pa se je hipoma ustavil, se obrnil z vsem telesom in razložil: »Obiskat jih grem. Pojdite z mano. Če hočete.« Nič ni čakal ne odgovora ne mene. Z začuda lahko nogo je odšel na pokopališče. Postal sem in omahoval, kaj bi, dokler se nisem odločil za njim.

Vem, da je čul moj nagli korak, toda niti za spoznanje se ni okrenil. Kot senca sem se mu pridružil.

Ciprese so rdečkasto žarele v večernem solneu, temne proge so nama črtale pot. »Blagoslovljen, Matija,« je začel govoriti kakor sam zase in obstal pri spomeniku.

»O, seveda, trikrat si snubil ti, Krut — kakšno ime si je zdel, burkež! Krut — je lagal v pismih ta bard polabskih Slovenov — pa si bil samo srčna solza. Trikrat si snubil Slavino — trikrat so te kruto odbili in potem si zapisal zadnji stavek na smrtni postelji: 'Zopet je privlekel steklenico iz omare in pil iz obupnosti.' — Zakaj si se vdal in segel po oslovski koži? Da si ostal samo duhovnik ljubljanske škofije, ne bil bi zapisal tistega stavka! Have!«

Odzibal se je naprej in krenil na levo, dokler ni mimogrede blagoslovil:

»Benedictus, Žiga! Mož molka in bolečin. Kakor s pečatom si zaklenil v srce svojo bolečino in nisi odprl ust. Benedictus!«

Iz ciprese je sfrčal droben ptiček.